

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. május 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KI MARAD AZ ÚR ÜGYÉBEN?

Énekek: 68,1-2, 16; 462

Alapige: Bír 7,1-7

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, az előbb azt énekeltük a zsoltárban, hogy a te kemény színedtől elvesznek a gonoszok, elűzöd ellenségeidet. Ugyanakkor köszönjük, hogy mi úgy ismerhetünk téged, mint akinek szerető szíve a megváltottak felé Jézus Krisztus által megenyhült, megindult, és nem szétfűzöttünk és elűzöttünk, hanem igéd és Szentlelked által összegyűjtettünk. Szent hívással hívtál bennünket életünk egy pontján, vagy hívsz ezen az istentiszteleten is azért, hogy a te szentséges, teremő voltod, amely meglátszik a te teremtedben, és a te hatalmas dicsőség, amin állhatunk, felragyogjon nekünk! Azért, mert mi megismertük és elhittük, hogy Jézus Krisztust elküldted értünk a mi megváltásunkra.

Hadd köszönjük meg neked, hogy nem dörgő hangon beszélsz, hanem szelíd szóval hívogatsz magadhoz! Köszönjük, Úr Jézus, hogy míg a földön jártál testben, akkor is így hívtad magadhoz az embereket, hogy jöjjenek tehozzád. Köszönjük, hogy ma is így hívod Szentlelked által, igehirdetés közben az embert. Azért vagyunk itt együtt, mert várjuk, hogy megszólalj. Köszönjük, hogy várhatjuk, hogy szólj, Uram, mert hallják a te szolgálóid! Ezért kérünk, hogy hadd értsük ma is a csodát, igehirdető és igehallgatók egyaránt, hogy rád figyelhetünk, téged várhatunk, és mi az, amit mondani akarsz nekünk!

Kérünk, hogy öltöztess fel bennünket az igazság hófehér ruháiba, Jézus Krisztus vére által megszerzett szentségbe és a feltámadásával megnyert igazságba, hogy kiváltképpen való néped lehessünk, Urunk!

Kérünk azért, hogy munkálkodj most itt közöttünk ezen az istentiszteleten, jelenlétben, mely megvidámít, éltet, bátor szívet ad! Hadd tisztuljon a mi életünk! Adj nekünk szent indulatokat, és kérünk téged, hogy ezzel a szent indulattal állíts szolgálatba bennünket ma is, hogy ki tudjuk mutatni a hálánkat irántad! Légy jelen közöttünk, Urunk, és áldj meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Bírák könyve 7. fejezetének az első hét verséből: „*Felkele pedig jó reggel Jerubbaál - ez Gedeon - és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben. És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! Azért kiálts a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és csak tizezeren maradának ott. És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondom néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvökkel nyalnak a vízből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik térdeikre esnek, hogy igyanak. És lőn azoknak száma, a kik kezökkel szájukhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titeket, a kik nyaldosták vala a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére.*”

Kedves testvérek, az ószövetségi korban, amikor Isten kiválasztotta Izrael népét, ez arra is vonatkozott, hogy egy nép életében mutassa meg, milyen az a nép, amelynek van Istene. Többek között az is célja volt a kiválasztásnak, hogy egy nép életében Isten felmutassa a világ előtt, hogy milyen az a nép, amely az Úrral jár, az egy Istent hiszi az akkori sokistenhívő, panteista világban. Ez azért volt így, hogy hátha lesznek olyanok, akik megkívánják ezt az életet. Hátha lesznek olyanok, mint például az Ószövetségben egy Ráháb nevű parázna asszony, aki azt mondta Isten népének: hallottuk, hogy veletek van az Isten, vigyetek engem is magatokkal!

Vagy hátha lesz olyan, mint Ruth, a moábita, aki az anyósával megy vissza Betlehem földjére, mert azt mondja: ahol te megszállsz, ott szállok meg; ahol te meghalsz, ott temessenek el engem is! Néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ez a moábita pogány asszony elmegy, Izrael földjén telepedik le, Betlehemből, és tudjuk, hogy ősanya lesz Dávidnak, és így az Úr Jézus Krisztusnak is az egyik ősanya testileg. Ruth csatlakozik Isten népéhez. Vagy nemrég hangzott az egyik kis próféta könyvéből egy igehirdetés, hogy lesz idő, amikor tízen kapaszkodnak bele egy zsidóba, és azt mondják: hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

Tehát, az Újszövetségben is így van és igaz, csak ott már úgy olvassuk, hogy amikor hirdetik az Isten igéjét, akkor csatlakoznak hozzájuk sokan zsidó keresztyének és pogány keresztyének is. Az újszövetségi gyülekezetekhez csatlakozott például egy napon háromezer lélek. Tehát, egy nép életében ragyogjon fel az Istennel való kapcsolata, minden áldása, szépsége, és ebből a kapcsolatból hadd szülessenek mások is, akik vágyakoznak az Isten népe közé! Azért mondom ezt, testvérek, mert Istennek ma is van ilyen célja és vágya, hogy az ő népe növekedjen, és a Cselekedetek könyvében olyan jó olvasni azt, hogy „az Úr pedig növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel”. Tehát, növekedtek a gyülekezetek azok által, akik csatlakoztak.

Isten igéjében azonban nemcsak azt olvassuk az Ó- és az Újszövetségben, hogy valakik vágyakoznak Isten népe közé, hanem olyanról is szó van, mégpedig sokkal nagyobb számban, akik támadják Isten népét. Gedeon életének egy része, története

is erről szól, hogy valakik támadják Isten népét, mert Isten népének a törvényei, élete, erkölce esetleg bántja az önérzetüket vagy a hitvány életüket. Ezért nem ők akarnak megjavulni, hanem az Isten népét támadják és üldözik.

Egy ilyen támadás alatt van most Isten népe; a midianiták gyötrik őket, és igyekeznek az életüket lehetetlenné tenni. Erről szól a Bírák könyvének korábbi, néhány fejezete. Isten egy szabadítót támaszt, Gedeont, aki a harc élére áll – ha lehet így mondani –, hogy vezesse ezt a harcot, ami tulajdonképpen nem az övé, hanem az Úr harca. Ezt a jelenetet olvastam, amikor Gedeon embereket toboroz. Harminckétezren jelentkeznek, de a végén háromszázan maradnak. A midiani hadsereg körülbelül százharmincötezer főnyi volt. A százharmincötezerrel szemben van harminckétezer, és majd látjuk, hogy ebből marad aztán háromszáz.

Ennek az igének egy olyan lelki üzenetét szeretném ma a testvéreknek átadni, amely az elmúlt napokban nagyon felerősödött bennem több beszélgetés alapján is, amit itt a gyülekezetben a szolgálatok terén, a szolgálattelvőkkel folytattunk. Isten Lelkétől azt kértem, hogy ilyen címmel kellene most ezt a történetet megnéznünk: Ki mehet a harcba? Ki alkalmas a harcra? Mit jelent Gedeon háromszáz embere a ma gyülekezetének?

Amikor az Úrral való kapcsolatot szemléljük, akkor nagyon sokan valamilyen előnyt várnak abból, hogy ők az Urat ismerik, az Urat követik, vagy Istenhez imádkoznak. Nagyon sokan úgy gondolják, hogy az Istennel való kapcsolatuk annyit jelent, hogy Isten akkor adjon nekem dolgokat. Sok ember még biztatja is a másikat, hogy kérjen, mert tudod: kérjétek és adatik nektek! Vagy ott van Salamon, akinek azt mondja Isten: kérj, amit akarsz, és megadom neked! És Salamon nem kér mást, csak bölcsességet. Azért kér bölcs, értő vagy halló szívet, mert azt mondja: különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet? Nem azért kérem, hogy én bölcs legyek, hanem azért, hogy azt a feladatot, amit rám bízál, hogy a te népedet vezessem, szeretném minél jobban ellátni. Ezért Isten azt mondja neki: kapsz, és ráadásul még olyanokat is adok neked, amit nem kértél. És Isten nagyon megáldja Salamon életét.

Azonban, ha a Bibliának ezt a mai történetét nézzük, akkor nem ez a fő üzenete, hogy Isten mit ad, hanem az, hogy mit adhatok én neki. Nem az, hogy mit várok Istentől, a vele való kapcsolattól, hanem az, hogy mit vár Isten tőlem; mit akar velem vagy általam tenni. Ahogy látjátok, mindig szűkebb a kör, míg háromszáz marad. Ez a kör azért szűkül, mert van egy nép, amellyel Isten szövetséget kötött, de kevesen vannak, akik látják: mit akar velem, mit akar általam Isten? Nagy kérdés, hogy hogyan hihetek benne, hogyan lesz örökéletem, de higgyétek el, hogy a Biblia fő kérdése az, hogy hogyan használ engem Isten az ő munkájában! Milyen eszköz vagyok én az ő kezében, akit tud használni?

Pál történetét olvassuk most a Cselekedetek könyvében. Nemrégén volt az újjászületésének a története a damaszkuszi úton, ahol az apostol megkérdi, hogy: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Képzeljétek el, hogy ott van egy lelkiileg újszülött ember, és Isten megmondja neki, hogy elküldelek a pogányok közé! Majd királyok, vezetőik előtt fogsz beszélni az én nevemről. Sokat fogsz szenvedni ezért. De Isten kijelenti már Ananiásnak és a gyülekezetnek is, hogy Pált a pogányok közé rendeli, hogy bizonyosságot tegyen az ő nevééről. A gazdag ifjú odamegy Jézushoz, hogy hogyan lehet örök élete – micsoda szép kérdés –, de figyeljünk arra, amit Jézus mond neki! Azt mondja: „eredj, add el mindenedet, és kincsed lesz a mennyben!” Így akarlak használni téged az én munkámban, az én országomban!

KI MARAD AZ ÚR ÜGYÉBEN?

Testvérek, a mai igében meg kell értenünk, hogy a Jézus Krisztus útján való járás, Isten követése, mindig együtt jár azzal, hogy én hogyan állhatok rendelkezésére! Kedves testvéreim, itt harcosok kellenek! Harcba kell menni! Harcba kell szállni, és Gedeon gyűjti az embereket. Végül Isten redukálja a létszámot, és marad háromszáz, mert a Bibliában Isten kijelenti, hogy egy csata kimenetele soha nem a sereg létszámától függ, hanem mindig attól, hogy Ő melyik oldalon harcol, és akkor elég a háromszáz is. Kérdezhetnénk: százharmincötezerrel szemben? A magyar történelemben milyen hőstettként vonult be az egri vár védőinek története, hogy egy hatalmas sereggel szemben egy viszonylag kicsiny sereg állt! A mai napig beszélnek róla, utcákat neveznek el azokról az emberekről, akik ott voltak. De Istennek tudunk adni ilyen dicsőséget? Azt, hogy mit csinált Dugonics Titusz, mindenki tudja, de Istennek adunk-e mi ilyen dicsőséget, aki harcol az ő népe élén? Aki háromszáz emberrel tud győzni, mert meg van írva: az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzen szabadulást. Az Isten dicsősége így tündököl igazán. Még akkor azt mondanák: mi vívtuk ki a győzelmet. Nem haditerven vagy hadieszközökön múlik, hanem Isten jelenlétén.

Amikor Pál apostol Timótheushoz ír, nemcsak arról ír, hogy milyen jó, hogy hívő édesanyád, meg hívő nagymamád volt, és hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent Írásokat, hanem arról is ír Timótheusnak, hogy legyél Jézus jó vitéze, add oda magad a harcra! Ne elegyedj bele az élet dolgaiba! Harcold meg a hitnek szép harcát! Ez a mai ige intsen bennünket arra, testvérek, hogy tegyük oda az életünket! Valóban odaszámlálna ma engem Isten a háromszáz közé? A harminckétezer között vagy pedig a háromszáz között vagyok? A tízezer között vagyok, amely lemegy a vízhez, amely kicsit tovább megy? Szűkül a kör. De vajon én abban a szűk körben vagyok, amely odaadta magát és odaadja magát az Isten szolgálatára? Amely azt kéri: „Uram, ne legyek más, csak üres edény! Ne legyek más, csak eszköz a te kezében, amelyet vagy felveszel, vagy félre teszel, de ott és akkor használod, amikor akarod, és én kész vagyok erre!”

Nagyon fontos tanítása ez az igének. Valaki nemrég mondta, hogy egy munkára jelentkezett. Elment a beszélgetésre, és aki beszélt vele, elmondott mindent a gyárról, annak történetéről, a dolgozókról, a dolgozók közt levő viszonyokról vagy inkább iszonyokról, és akkor egyszer csak ez az ember megjegyezte: uram, én azért jöttem, hogy arról beszéljen, mit kell csinálni! Igen, lehet beszélni a gyárról, a dolgozókról, annak az üzemnek a történetéről, és lehet beszélni arról, hogy mit kell csinálni! Mikor kezdhettek, mikor állhatok munkába? Ha kell, már most átöltözöm! Vagyunk mi az Isten jelenlétében ilyen önkéntesek, ilyen odaszántak?

A másik üzenet: sokan, harminckétezren voltak, akik jöttek először. A Biblia nem írja, hogy miért jöttek. Ha megnézzük, akkor azok az emberek jöhettek, akik készek voltak Midián ellen menni. Jöhettek esetleg igazságérzetből, mert egy nép leigáz bennünket. Annak idején, hogyha toboroztak volna, hogy lehet menni az oroszok ellen, lehet, mi is beálltunk volna elég sokan, igazságérzetből! Vagy lehet, hogy sokan mentek hazaszeretetből: éppen most kezdjük ezt a földet elfoglalni, nem igazán vagyunk még itt tősgyökeresek, de már félig-meddig megvetettük a lábunkat! Ezt el akarják tőlünk venni! Hát, ha el akarják tőlünk venni, akkor menjünk harcba! Lehet, hogy voltak olyanok, akik elmentek azért, mert ment a szomszédja is.

Így összegyűlt harminckétezer ember, akik valamilyen oknál fogva mentek, de aztán kiderült, hogy háromszáz az, aki használható. Háromszáz lesz az, akikről el le-

het mondani, hogy nem fél és nem retteg. Gedeon azt mondja; ez az első szűrő: aki fél és retteg, az menjen haza! Lehet, hogy valaki így szól: ó, micsoda szeretetlenség ilyen mondani! Képzeljétek el, ha egy evangelizációt így kezdenénk, hogy hívogatunk Jézus Krisztushoz, de aki fél és retteg, az menjen haza inkább! Lehet, hogy azt mondanátok: ó, micsoda szeretetlenség! De Gedeon így szól: aki fél és retteg, az menjen haza! Miért? Azért, mert aki fél és retteg, az magát félti tulajdonképpen. Azért fél, mert nem az Urat nézi, hogy „végtelen az ő ereje, győzelmet kell aratnunk”, hanem a saját maga gyengeségét, erőviszonyait vagy az ellenséges hadsereg létszámára tekint. De nem úgy szemléli, hogy nekünk egy olyan hatalmas Istenünk van, hogy ahol Ő van, ott győzelmet aratunk!

Dávid úgy tekintett Góliát hatalmas termetére, irtózatos fegyverzetére: olyan hatalmas, hogy így könnyebb eltalálni! Míg azt mondták neki, hogy lehetetlen leküzdeni, addig Dávid tudta, hogy Góliáttal szemben lehetetlen nem győzni, mert nem Góliát személyét nézte, hanem azt az Urat, akit ő gyermekségétől foga megismert.

„Aki fél és retteg, az menjen haza!” Jézus nem így toborzott embereket? Amikor Jézus azt mondta, hogy „használni akarlak titeket”, akkor azt mondta a tanítványoknak, hogy „emberek halászaivá akarlak tenni”. Jézus olyan tanítást adott, hogy a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de én nem tudom, hol fognak aludni. Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak! Aki félt és rettegett, az már lemaradt vagy nem is ment. Az szépen visszament, meghátrált.

Az Úrnak olyanokra van szüksége, akiknek a szívéből a teljes szeretet kiúzi a féltelmet. „Azért nem félünk...” – mondja a zsoltáríró – „Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai.” Azért nem félünk, mert az erős Isten, az uraknak Ura a mi várunk, menedékünk és kősziklánk. Aki fél és retteg, az nem alkalmas, mert a maga életét vagy a maga érdekeit félti. Ma is el lehet mondani, hogy sok ilyen van, aki indulna talán Jézus követésére, de nem indul, mert fél! Én olyan sokakkal találkoztam evangelizációkon is, akik azt mondták: jaj, hát mennék, de mit fog szólni a család? Az, hogy mit fog szólni Isten, nem kérdés, csak az, hogy mit fog szólni a falu, a közösség; mit fognak szólni a szomszédok! De mit fog szólni Isten az ítélet napján, akiről most azt énekeljük, hogy az ő kemény színétől elvesznek a gonoszok? Az ítélet napján, amikor megállok a trón előtt, akkor mit fog mondani az az igazságos Isten, akiről földi életünk egésze alatt megtapasztaltuk, hogy ugyanakkor irgalmas is?

„Aki fél és retteg...” Volt idő, amikor féltetni kellett a munkát, a pozíciót, a beosztást, a ranglétrát, és voltak, akik féltették. Voltam egy konferencián, és előttem ült egy lelkész, akit nem ismertem. Megkérdeztem, hogy ő kicsoda, mert nem ismerem. Tudjátok, azért a berkeinken belül, főleg a hitben járók, ismertük egymást, és mondták, hogy az a lelkész kilépett annak idején, nem vállalta a szorongatást. Nem akartam megítélni. Azt mondtam mindenkinek: nem tudjátok, hogy ő abban a körülményben hogyan volt! Ezt nem tudjuk. Az ítélet az Istené. De aki fél és retteg, és nincs úgy, ahogy Eszter volt, hogy ha elveszek, hát elveszek, akkor is bemegyek a király elé, mert nem félek...

Redukálódik a harcos sereg. Kihullnak, és nem azért, mert Isten nem őket választja, hanem azért, mert ők magukat taszítják ki ebből a körből. Isten csak azt mondja, hogy ez is sok. De nem Isten mondja azt, hogy X és Y, meg ez, meg az menjen, a többi nem, hanem saját maguk oldalognak el. Saját maguk vizsgáznak abban a kérdésben, hogy ki az, aki mehet, és ki az, aki nem. Testvéreim, nagyon tanuljuk meg, hogy a szolgálatban – akiket Isten használni akar –, a jó szándék kevés! Alkal-

KI MARAD AZ ÚR ÜGYÉBEN?

masnak kell lennünk arra, de az alkalmasságunk az Úrtól van. Az alkalmasok seregét keresi Isten. Kicsoda alkalmas tehát? Ez a háromszáz.

Kevés a jó szándék! Ha valaki egy énekkarba jelentkezik, mert szeret énekelni, először a karvezető azt kéri tőle, hogy énekeljen valamit. Aztán lehet, úgy jár, mint én, tizennégy éves koromban, amikor elkezdtem a 42. Zsoltárt, de csak az első három szaváig jutottam, mert akkor az énektanár azt mondta: na, te nem leszel kórustag! Meg-egyeztünk így, hogy békén hagyjuk egymást. Tudomásul kell venni, hogy az énekkarba jó szándékkal nem lehet jelentkezni, mert akkor a karvezető azt mondja: testvér, téged Isten nem itt akar látni! Honnan lehet ezt tudni? Onnan, hogy akkor megáldott volna jó énekhanggal. Így nem mehetsz oda, mert akkor a te hamis hangod után fognak menni! Inkább fordítva legyen, hogy a te jó hangod után menjen a többi!

A hitben, ha valaki alkalmas, annak ki kell derülnie! Amikor valaki úgymond a háromszáz körbe tartozik, akik mennek a csatába, alkalmasak lesznek erre, és az a gyülekezetben is látható lesz! Egy prédikációban mondta a gyülekezet egykori lel-
késze, Joó Sándor, hatvan évvel ezelőtt: „A papíron reformátusnak nyilvántartottak tíz százaléka jár istentiszteletre. Ennek a tíz százaléknak is egy kisebb hányada, mely rendszeresen él az úrvacsorával is. És hogy ebből a kisebb hányadból mennyi az, amit az Úr ténylegesen fel is tud használni a maga megváltó tervének kivitelezésére, azt csak az Úr, maga tudja!” De jó lenne, ha mi is látnánk azokat!

Tehát, ha hatvan évvel ezelőtt így volt; azért valljuk meg, hogy olyan nagy vál-
tozás nincsen! Joó Sándor is azt kereste hatvan évvel ezelőtt, hogy ki az a háromszáz, aki elmegy, aki nem magát félti, meg az érdekeit. Vagyis: aki Isten országának az ügyét előbbre helyezi, mint a saját dolgait. Akinek ez a legfontosabb! Majd mindjárt elmondom, hogy ez a háromszáz így szüretik ki! Ez a nagy rosta, amin kihullnak har-
mincegyezer-hétszázan, és a rostában benne marad háromszáz ember.

Mi ez a nagy rosta? Tulajdonképpen ma nagyon aktuális, azért hoztam ezt az ígét. Isten Lelke azért adta nekünk ma, hogy van-e háromszáz ember, akár Pasaréten, akár az országban; nem kell tízezrekben, százezrekben, milliókban gondolkodni! Nem. Azokat hazaküldték. Azoknak nagy része nem volt alkalmas. Itt nem az a kérdés, hogy hány keresztyén van Magyarországon, hanem az, hogy ki az a háromszáz, akit az Úr használni tud, akivel építeni akar. Aki elmondhatja azt, amit Pál apostol: „Isten munkatársai vagyunk.” Nehogy a számok bűvkörébe essenek a testvérek, azt hagy-
juk meg a Statisztikai Hivatalnak, az az ő dolguk! A mi dolgunk, hogy keressük, ki az a háromszáz, aki az Úré! „Aki az Úré, ide hozzám!” – mondta Mózes, és a Lévi fiai gyűltek oda.

A rosta az, amit Isten mond: aki letérdel, és úgy iszik, az menjen haza, nem al-
kalmas, de aki a vizet a kezével veszi a szájához, az maradjon ott veled. És ez lesz a há-
romszáz ember. Vajon miért olyan döntő ez? Igehirdetők azt szokták mondani: azért, mert aki térdre ereszkedik, és szinte beleteszi fejét a vízbe, olyan szomjas, alig várja, hogy igyon, az nem tud parancsolni az ösztöneinek, a vágyainak. Persze, ez is igaz teljesen, de én inkább azt mondanám, hogy akik letérdeltek, beleestek a vízbe, azok arra a néhány percre levették a tekintetüket az ügyről. Aki kezével emelte a vizet a szájához, annak lehet, hogy fél szeme vagy mindkettő ott volt az ellenség támadási lehetőségén. Bármelyik pillanatban jöhetett az ellenség! Azok készenlétben figyel-
tek, nehogy ránk támadjanak akkor!

Gondoljuk el, ahhoz, hogy ott letérdeljenek, le kellett venniük magukról mindent! Mi is, ha lehajolunk, akkor mondjuk, ha egy válltáska van rajtunk, az mindig előre

esik, nem győzzük hátraigazítani. Képzeljétek el ugyanezt teljes fegyverzetben! De aki nem teszi le a fegyverét, aki beöltözött Isten fegyverzetébe, az nem engedheti meg, hogy egy percre is fegyvertelen legyen! Az emelje magához a vizet! Erre inti Jézus is az utolsó időkben az ő népét, hogy legyetek éberek! Szüntelen vigyázatok és imádkozzatok! Erre inti az ő népét az Úr a Bibliában, hogy legyen derekatok felövezve, lámpásotok meggyújtva, ti pedig legyetek hasonlók azokhoz a szolgálkhoz, akik várják az ő Urukat, mert bármikor visszajöhet! Ne vedd le a tekinteted az ellenségről! Ruth könyvéből hangzik a tanács: szemeid a mezőn legyenek, amit aratnak!

Hadd mondjam most egészen gyakorlati szempontból, hogy kiknek legfontosabb lesz az Úr ügye és az Úr országa, akiknek szívük így fog égni az Úr országáért, az Úr ügyéért, a harcért, amibe belehelyeztettek, azok lesznek az Istentől elkészített sereg! Azok lesznek áldottak, és azok fognak győzni! Lehet, hogy ma is van valaki közöttünk, akit Isten használni szeretne! Lehet, hogy van olyan valamije, amit kapott az Úrtól – mert mid van, amit nem kaptál –, de hátrébb teszi! Lehet, hogy ő is azok közé tartozik, akik letérdelve és mohón ittak a vízből. Hányszor hallottuk, amikor azt mondták: tiszteletes úr, megyünk! Hívogattunk evangelizációra Csongrád megyében, egy faluban, és többen azt mondták: megyünk, ha közbe nem jön valami! A lelkész megjegyezte: na, ez azt jelenti, hogy biztos közbejön valami! „Hát majd akkor, ha közbe nem jön valami!” „Majd akkor, ha van időm!” „Ha nem kell vizsgára készülni, vagy ha elvégeztük a munkánkat!”

Ezek azok, akik a harminckétezer közé tartoznak ma is: „Majd ha ráérünk!” Akkor sose érsz rá! Ha adni kell: „majd, amennyi jut!” Semmi nem fog jutni, legyetek egész nyugodtak! De ha előre teszem, mert legfontosabb nekem az Úr ügye, az Úr országának építése, higgyük el, hogy akkor megáldatunk! Maradt háromszáz ember, de Isten a háromszázzal is győzni tud, mert soha nem a létszámon múlik, hanem mindig Őrajta. Ő az élő Isten. Ő harc nélkül is bevesz egy hadsereget, ha kell. Kezében vannak a természet erői. Több harcról is olvasunk a Bibliában, amit valamilyen természeti erők irányítottak és zavartak meg, és egymást pusztították el az idegen hadseregek. Nem is kellett harcolni. Josafát idejében azt mondja az ige: „csak álljatok veszteg, és lássátok az Úr szabadítását!”

Szeretném, ha ez az ige felbuzdítana sokakat velem együtt, hogy tartozzunk a háromszázba, ahogy az énekíró írta: „Időd, erőd és minden javad, Fektesd be érte, csak nyerj lelkeket! Gyümölcsöt hoz, hogy Ő megmentett.” Hogy oda tartozz a háromszázba, akik egykor majd azt fogják hallani: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, többre bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe!” Akit nem elmarasztalni fog az Úr, hanem megdicsérni, és láthatjuk az ő orcáját, és neve homlokunkon lesz. Aki vágyik erre, velem együtt buzduljon fel! Helyezze oda Isten ügyét a saját ügye elé, a szolgálatot a saját maga munkája, élete vagy dolgai elé, hogy oda tartozzon abba a seregbe, amely a menny felé siet, és nincs ideje megpihenni, mert a boldog cél felé megy!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük neked, hogy te magad voltál, aki a mi ügyünket a magad elé helyezted, mert nem tekintetted zsákmánynak, Úr Jézus, hogy az Istennel egyenlő vagy, hanem önmagadat megüresítetted, és szolgai formát vettél fel. Nem féltél, és nem rettegtél a Golgota kereszttje előtt, pokoli kínoktól, fájdalomtól sem

KI MARAD AZ ÚR ÜGYÉBEN?

riadtál vissza. Bocsásd meg, Urunk, hogy mi olyan sokszor visszariadunk, ha valamit vállalni kellene téerted és az evangéliumért, a te országodért, annak ügyéért! Mi olyan sokszor elerőtlenedünk és gyengék maradunk, félünk vagy rettegünk! Buzdíts fel bennünket, óh, Lélek! Munkálkodj bennünk úgy, hogy odaszánjuk magunkat hálából mindazért a kegyelemért, amelyet megtapasztaltunk! Ne felbuzdulások, ne lelkesedések legyenek bennünk, hanem a Lélek vezessen, és buzgón munkálkodjunk a te munkádban! Óvj meg bennünket, Urunk, hirtelen odaszánástól, hogy csak azért menjünk, hogy lássák, vagy mert megy a másik is! Ne azért tegyünk valamit kényszeredetten, nehezen, hanem szívből téerted, a te országodért és a te ügyedért! Kérünk, hogy őrizz bennünket, Urunk!

Áldunk téged a mögöttünk levő hétért is. Köszönjük, hogy kérhetünk vigasztalást a család számára, amely szeretettét temette. Köszönjük, hogy a feltámadás ígéit hirdetted hitük erősítésére, bátorításra, vigasztalásra. Jó nézni így szereteteink elmenetelére, akik hitben haltak meg, hogy hazamentek, hazaköltöztek, megszabadulva a testi lét gyötrelmeitől! Kérünk téged, hogy adj vigasztalást a családtagoknak! Kérünk téged betegeinkért, kórházban vagy otthonfekvőkért, munkába sietőkért. Kérünk a vizsgázókért, felvételizőkért, álld meg különösen gyülekezetünk fiataljait! Kérünk a nyári tervezett hetekért, hogy azokat megtarthassuk, és a csoportok indulásáért.

Kérünk, hogy te járj előttünk, Urunk, de hadd legyen kérdésünk, hogyan és mi-ben akarsz használni minket! Hadd álljunk a rendelkezésedre! Hadd kérjük tőled, hogy te munkáld ezt szíveinkben!

Ámen.

462. ének

1. Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol te jársz előttem, nincs rettegés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
Ki szemlehunyv téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érze né:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.